

ΜΙΚΑΕΛ ΧΑΝΣ
ΓΙΟΥΡΤ ΡΟΥΣΕΝΦΕΛΝΤ

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ

CRIME

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: LÄRJUNGEN
Από τις Εκδόσεις NORSTEDTS, Στοκχόλμη 2011
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Μαθητής**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Michael Hjorth & Hans Rosenfeldt
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γρηγόρης Ν. Κονδύλης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Έλενα Ντούβου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Michael Hjorth & Hans Rosenfeldt, 2011
Published by agreement with Norstedts Agency.
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: N. McDiarmid/Millennium/Apeiron photos
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2012, 2.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-806-0

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μανρομιάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΜΙΚΑΕΛ ΧΑΝΣ
ΓΙΟΥΡΤ ΡΟΥΣΕΝΦΕΛΤ
Ο ΜΑΘΗΤΗΣ

Μετάφραση από τα σουηδικά:
Γρηγόρης Ν. Κονδύλης

CRIME

Όταν το ταξί έστριψε στην οδό Τολέν λίγο πριν από τις επτάμισι το βράδυ, ο Ρίκαρντ Γκράνλουντ δεν πίστευε ότι η μέρα του θα μπορούσε να γίνει χειρότερη. Τέσσερις μέρες στο Μόναχο και στη γύρω περιοχή. Ταξίδι για πωλήσεις. Οι Γερμανοί δούλευαν λίγο πολύ κανονικά τον Ιούλιο. Συναντήσεις με πελάτες από το πρωί ως το βράδυ. Εργοστάσια, αίθουσες συσκέψεων και αμέτρητοι καφέδες. Ήταν κουρασμένος αλλά ικανοποιημένος. Η ενασχόλησή του με τον ιμάντα μεταφοράς και επεξεργασίας μπορεί να μην ήταν ό,τι πιο ελκυστικό –γι’ αυτό η δουλειά του σπανίως τραβούσε την προσοχή των άλλων και δεν αποτελούσε ποτέ αυτονόητο θέμα συζήτησης σε δείπνα και συναντήσεις–, αλλά πουλούσε. Οι ιμάντες πουλούσαν πολύ.

Το αεροπλάνο θα απογειωνόταν από το Μόναχο στις 9.05. Στη Στοκχόλμη θα ήταν στις 11.20. Μια σύντομη επίσκεψη στο γραφείο. Θα έκανε ένα μικρό έλεγχο στα δεδομένα. Στο σπίτι θα έφτανε γύρω στη μία. Κατόπιν θα έτρωγε με την Καταρίνα και θα περνούσε το υπόλοιπο απόγευμα στον κήπο μαζί της. Έτσι το είχε σχεδιάσει.

Αυτά μέχρι που πληροφορήθηκε ότι η πτήση των 9.05 για την Αρλάντα είχε αναβληθεί. Μπήκε στην ουρά στο γραφείο εξυπηρέτησης πελατών της Lufthansa και του έδωσαν θέση στην πτήση στις 13.05. Τέσσερις ώρες ακόμα στο αεροδρόμιο του Μονάχου. Διατήρησε την ψυχραιμία του. Με έναν αναστεναγμό παραίτησης έβγαλε το κινητό και έστειλε ένα μήνυμα στην Καταρίνα. Θα έπρεπε να φάει μόνη της μεσημεριανό. Έλπιζε, ωστόσο, να περάσουν μερικές ώρες μαζί στον κήπο. Πώς ήταν ο καιρός; Ίσως ένα ποτό στη βεράντα αργότερα το βράδυ; Θα μπορούσε να αγοράσει κάτι για να πιουν τώρα που είχε χρόνο.

Η Καταρίνα απάντησε αμέσως. Τι ατυχία ήταν αυτή! Της έλειπε. Ο καιρός στη Στοκχόλμη ήταν υπέροχος και σίγουρα ένα ποτό θα ήταν ό,τι έπρεπε.

Ο Ρίκαρντ πήγε σε ένα από τα καταστήματα με τα αφορολόγητα είδη, που συνέχιζαν να προσελκύουν πελάτες, αν και ήταν πεπεισμένος ότι αυτό δεν ίσχυε πλέον για τους περισσότερους ταξιδιώτες. Εντόπισε το ράφι με τα έτοιμα κοκτέιλ και πήρε ένα μπουκάλι που αναγνώρισε από τις διαφημίσεις στην τηλεόραση. Mojito Classic.

Καθώς πήγαινε προς το περίπτερο με τις εφημερίδες έλεγε την πτήση του στον πίνακα αναχωρήσεων. Πύλη 26. Δέκα λεπτά θα του έπαιρνε μέχρι εκεί. Έτσι υπολόγισε.

Ο Ρίκαρντ κάθισε, πήρε ένα φλιτζάνι καφέ, ένα σάντουιτς και ξεφύλλισε το περιοδικό *Γκάρντεν Γλουστρέιτεντ*, που μόλις είχε αγοράσει. Ο χρόνος περνούσε αργά. Πέρασε λίγο την ώρα του απλώς κοιτάζοντας τις βιτρίνες των καταστημάτων του αεροδρομίου, αγόρασε άλλο ένα περιοδικό, άλλαξε καφετέρια και ήπια μία σόδα. Μετά την επίσκεψη στην τουαλέτα, ήταν επιτέλους ώρα να πάει στην πύλη επιβίβασης. Εκεί τον περίμενε η επόμενη έκπληξη. Η πτήση των 13.05 είχε καθυστέρηση. Η νέα ώρα επιβίβασης ήταν στις 13.40. Εκτιμώμενη ώρα αναχώρησης 14.00. Ο Ρίκαρντ έβγαλε ξανά το κινητό. Ενημέρωσε την Καταρίνα για τη νέα καθυστέρηση και εξέφρασε την αγανάκτησή του για τις αεροπορικές εταιρείες. Βρήκε μια ελεύθερη καρέκλα και κάθισε. Δεν πήρε καμιά απάντηση στο μήνυμά του.

Τηλεφώνησε. Κανείς δεν απάντησε. Ίσως είχε βρει κάποιον άλλο για να πάνε για μεσημεριανό στην πόλη. Έβαλε το τηλέφωνο στην τσέπη και έκλεισε τα μάτια. Δεν υπήρχε λόγος να εκνευρίζεται με την κατάσταση. Άλλωστε, δεν μπορούσε να κάνει τίποτα.

Στις δύο παρά τέταρτο η νεαρή γυναίκα πίσω από τον πάγκο τούς καλωσόρισε ζητώντας συγγνώμη για την καθυστέρηση.

ση. Όταν επιβιβάστηκαν στο αεροπλάνο και το προσωπικό ολοκλήρωσε την καθιερωμένη παρουσίαση των μέτρων ασφαλείας –στην οποία κανείς δεν έδωσε σημασία–, τους μίλησε ο πιλότος. Υπήρξε φωτεινή ένδειξη για βλάβη. Μπορεί, βέβαια, να έφταιγε το λαμπάκι, αλλά δε γινόταν να βασιστούν σε αυτό. Ερχόταν ήδη ένας τεχνικός για να το ελέγξει. Ο πιλότος ζήτησε συγγνώμη, ζητώντας τους να δείξουν κατανόηση. Σύντομα άρχισε να κάνει ζέστη στο αεροπλάνο. Ο Ρίκαρντ ένιωθε τη θέλησή του για κατανόηση και τη σχετικά καλή του διάθεση να στερεύουν με τον ίδιο ρυθμό που το πουκάμισό του μούσκευε από τον ιδρώτα στην πλάτη και τις μασχάλες. Ο πιλότος επέστρεψε. Καλά νέα. Η βλάβη είχε αποκατασταθεί. Αλλά υπήρχαν και άσχημα νέα. Είχαν χάσει τη σειρά τροχοδρομησης και, όπως είχαν τα πράγματα τώρα, υπήρχαν εννιά αεροπλάνα που έπρεπε να απογειωθούν πριν από αυτούς. Ωστόσο, μόλις ερχόταν η σειρά τους θα απογειώνονταν για τη Στοκχόλμη. Ζήτησε συγγνώμη. Προσγειώθηκαν στην Αρλάντα στις 17.20. Είχαν καθυστερήσει δύο ώρες και δέκα λεπτά. Ή έξι ώρες. Αναλόγως πώς το έβλεπε κανείς.

Καθώς πήγαινε προς την παραλαβή αποσκευών, ο Ρίκαρντ τηλεφώνησε ξανά στο σπίτι. Καμιά απάντηση. Πήρε και στο κινητό της Καταρίνα. Έπειτα από πέντε κουνουνίσματα, ακούστηκε ο τηλεφωνητής. Μάλλον θα ήταν έξω στον κήπο και δε θα το άκουγε που χτυπούσε. Ο Ρίκαρντ βγήκε στη μεγάλη αίθουσα με τον ιμάντα παραλαβής αποσκευών. Σύμφωνα με την οθόνη πληροφοριών πάνω από τον ιμάντα 3, οι αποσκευές από την πτήση LH2416 θα παραδίδονταν σε οχτώ λεπτά. Τελικά, πέρασαν δώδεκα λεπτά.

Χρειάστηκε, επίσης, άλλο ένα τέταρτο για να αντιληφθεί ο Ρίκαρντ ότι η βαλίτσα του δεν ήταν ανάμεσα στις άλλες. Νέα αναμονή σε νέα ουρά για να δηλώσει την απώλεια στον γκισέ εξυπηρέτησης πελατών της Lufthansa. Αφού έδωσε το απόκομμα με τον αριθμό αποσκευών, τη διεύθυνσή του και μια

όσο το δυνατόν καλύτερη περιγραφή της βαλίτσας του, ο Ρίκαρντ βγήκε από την αίθουσα αφίξεων και πήγε να πάρει ένα ταξί. Ένωσε τη ζέστη να χτυπάει από όλες τις μεριές μόλις πέρασε τις περιστρεφόμενες πόρτες. Πραγματικό καλοκαίρι. Θα περνούσαν ένα υπέροχο βράδυ. Ένωσε να ανακτά κάπως την καλή του διάθεση μόλις σκέφτηκε το κοκτέιλ με ρούμι στη βεράντα. Μπήκε στην ουρά για να πάρει ταξί. Μόλις έστριψαν για να βγουν από την περιοχή του αεροδρομίου, ο ταξιδιτζής τον ενημέρωσε ότι η σημερινή μέρα ήταν εντελώς χαοτική από άποψη κυκλοφορίας στη Στοκχόλμη. Εντελώς χαοτική. Ταυτόχρονα φρενάριζε συνεχώς, διατηρώντας ταχύτητα κάτω από πενήντα χιλιόμετρα την ώρα και τελικά ενσωματώθηκε στη φαινομενικά ατέλειωτη ουρά αυτοκινήτων στην αρτηρία E4 με κατεύθυνση τα νότια.

Έτσι, όταν το ταξί έστριψε στην οδό Τολέν, ο Ρίκαρντ Γκράνλουντ δεν πίστευε ότι η μέρα του θα μπορούσε να γίνει χειρότερη. Πλήρωσε με κάρτα και διέσχισε τον ανθισμένο και περιποιημένο κήπο πηγαίνοντας προς το σπίτι. Άφησε κάτω το χαρτοφύλακα και την πλαστική σακούλα πίσω από την πόρτα.

Μπήκε στο σπίτι και φώναξε. Δεν πήρε απάντηση. Ο Ρίκαρντ έβγαλε τα παπούτσια και πήγε στην κουζίνα. Έριξε μια ματιά από τα παράθυρα μήπως δει κάπου εκεί έξω την Καταρίνα, αλλά δεν ήταν πουθενά. Ούτε στην κουζίνα. Ούτε υπήρχε κανένα σημείωμα στο μέρος όπου άφηνε συνήθως τα σημειώματα όταν ήθελε να τον ειδοποιήσει για κάτι. Ο Ρίκαρντ έβγαλε το τηλέφωνό του και το κοίταξε. Δεν είχε αναπάντητες κλήσεις ή μηνύματα. Ήταν αποπνικτικά εκεί μέσα. Ο ήλιος έπεφτε ανελέητα πάνω στο σπίτι. Η Καταρίνα δεν είχε κατεβάσει τις τέντες. Ο Ρίκαρντ ξεκλείδωσε την πόρτα της βεράντας και την άφησε ορθάνοιχτη. Μετά, ανέβηκε στον επάνω όροφο, να κάνει ένα ντους και να αλλάξει. Ένωθε τον βρόμικο ιδρώτα να έχει διαποτίσει ακόμα και το σλιπ του. Έλυσε τη

γρabaτά του και άρχισε να ξεκουμπώνει το πουκάμισο ήδη στη σκάλα, αλλά σταμάτησε στη μέση όταν έφτασε στο υπνοδωμάτιο. Η Καταρίνα ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι. Αυτό ήταν το πρώτο που πρόσεξε. Ακολούθησαν τρεις γρήγορες διαπιστώσεις. Ήταν μπρούμυτα. Ήταν δεμένη. Ήταν νεκρή.

Ο υπόγειος σιδηρόδρομος τραντάχτηκε από το φρενάρισμα. Η μητέρα με το καροτσάκι μπροστά από τον Σεμπάστιαν Μπέργκιαν κρατήθηκε λίγο πιο σφιχτά από τη μεταλλική, κάθετη μπάρα και κοίταξε με νευρική γύρω της. Ήταν αγχωμένη από την ώρα που μπήκε στο βαγόνι, στο σταθμό του Σανκτ Έρικσπλαν, και, παρόλο που το κλαψιάρικο αγοράκι της είχε κοιμηθεί έπειτα από κάνα δύο σταθμούς, εκείνη δε φαινόταν να ηρεμεί. Φυσικά, δεν της άρεσε που ήταν υποχρεωμένη να στριμώχνεται ανάμεσα σε τόσους άγνωστους ανθρώπους. Ο Σεμπάστιαν διέκρινε πολλά σημάδια που το επιβεβαίωναν αυτό. Οι ολοφάνερες προσπάθειες να διατηρήσει τον ιδιωτικό της χώρο ανέπαφο με το να κινεί συνεχώς τα πόδια της για να μην πέσει πάνω σε κάποιον άλλον επιβάτη. Το λίγο υγρό πάνω χείλος της. Το άγρυπνο βλέμμα, που δε σταματούσε πουθενά. Ο Σεμπάστιαν προσπάθησε να της χαμογελάσει καθησυχαστικά, αλλά εκείνη απέστρεψε το βλέμμα της ως απάντηση και συνέχισε να κοιτάζει ερευνητικά γύρω της, ανήσυχη και αγχωμένη. Έτσι, ο Σεμπάστιαν έστρεψε το βλέμμα του στο γεμάτο βαγόνι, που είχε πάλι σταματήσει μέσα στη σήραγγα λίγο πριν από το σταθμό της Χετόργετ. Έπειτα από μερικά λεπτά ακινησίας στο σκοτάδι, ξεκίνησε αργά την πορεία του και έφτασε στον κεντρικό σιδηροδρομικό σταθμό. Δε συνήθιζε να παίρνει το μετρό, ιδιαίτερα σε ώρες αιχμής ή κατά τη διάρκεια της τουριστικής περιόδου. Ήταν άβολο και θύμιζε πραγματικό χάος. Δεν μπορούσε με τίποτα να συνηθίσει τα πλήθη που κυ-

κλοφορούσαν με τα μέσα μαζικής συγκοινωνίας, τους θορύβους και τις μυρωδιές τους. Έτσι, πήγαινε περπατώντας ή έπαιρνε ταξί. Για να κρατάει την απόστασή του από τους ανθρώπους. Να μένει απ' έξω. Έτσι ήταν συνήθως. Αλλά τίποτα δεν ήταν πια όπως πριν. Τίποτα.

Ο Σεμπάσιαν έγειρε στην πόρτα στο ένα άκρο του βαγονιού και κοίταξε το επόμενο βαγόνι. Την είδε μέσα από το μικρό παράθυρο. Τα ξανθά μαλλιά, το πρόσωπο σκυμμένο, να διαβάζει εφημερίδα. Αντιλήφθηκε ότι χαμογέλασε όταν την κοίταξε.

Άλλαξε, όπως πάντα, τρένο στον κεντρικό σιδηροδρομικό σταθμό. Κατέβηκε με γρήγορο βήμα την πέτρινη σκάλα που οδηγούσε στην κόκκινη γραμμή του μετρό. Ήταν απλό γι' αυτόν να την ακολουθήσει. Διατηρώντας τις αποστάσεις, μπορούσε να κρύβεται πίσω από τα πλήθη των καθημερινών ταξιδιωτών και των τουριστών που κοιτούσαν τους χάρτες.

Κράτησε την απόσταση. Δεν ήθελε να τη χάσει. Δεν έπρεπε να τον αντιληφθεί. Ήταν ένας δύσκολος συνδυασμός ενεργειών, αλλά είχε αρχίσει να γίνεται καλός σε αυτό. Όταν το τρένο της κόκκινης γραμμής επιβράδυνε μπαίνοντας στο σταθμό του Γιέρντετ, ο Σεμπάσιαν περιμένε λίγο πριν μπει στο γαλάζιο βαγόνι. Ήταν αναγκασμένος να είναι πιο προσεκτικός. Ήταν λιγότεροι οι άνθρωποι που κινούνταν στην αποβάθρα. Οι περισσότεροι από τους επιβάτες είχαν κατεβεί στον προηγούμενο σταθμό. Ο Σεμπάσιαν είχε επιλέξει ένα βαγόνι μπροστά από το δικό της, ώστε εκείνη να έχει στραμμένη την πλάτη προς το μέρος του όταν θα κατέβαινε. Τώρα εκείνη είχε επιταχύνει πολύ το βήμα και βρισκόταν στη μέση της κυλιόμενης σκάλας όταν εκείνος την είδε. Φαίνεται πως ακόμα και η γυναίκα με το καροτσάκι είχε προορισμό της το Γιέρντετ, και ο Σεμπάσιαν επέλεξε να μείνει πίσω της για την περίπτωση που το άτομο το οποίο ακολουθούσε έκανε μεταβολή για κάποιο λόγο. Η γυναίκα με το μικρό έσπρωχνε το καρότσι νωχελικά

πίσω από τους ανθρώπους που συνέρρεαν στην κυλιόμενη σκάλα, πιθανόν με την ελπίδα να αποφύγει το συνωστισμό. Καθώς ο Σεμπάστιαν προχωρούσε πίσω από τη γυναίκα με το καρότσι, αντιλήφθηκε πόσο έμοιαζαν. Δύο άνθρωποι που είχαν ανάγκη να κρατούν τις αποστάσεις.

Μια γυναίκα. Νεκρή. Στο σπίτι. Συνήθως δεν υπήρχε λόγος να καλέσει την ΕΥΕΕ, την Εθνική Υπηρεσία Έρευνας Εγκλημάτων, και την ομάδα του Τόρελ Χέγκλουντ. Τις περισσότερες περιπτώσεις κάτι τέτοιο ήταν το τραγικό τέλος ενός οικογενειακού καβγά, μιας διαμάχης για κηδεμονία, ενός δράματος ζηλοτυπίας, μιας νύχτας κραπάλης με λάθος παρέα. Όλοι όσοι δούλευαν στην αστυνομία ήξεραν πως, όταν δολοφονούνταν γυναίκες στα σπίτια τους, ο δράστης ήταν συχνά κάποιος από τους οικείους της. Δεν ήταν, λοιπόν, παράξενο ότι πέρασε από το μυαλό της Στίνα Καουπίν πως μιλούσε με το δολοφόνο όταν απάντησε στην κλήση που έγινε στον αριθμό έκτακτης ανάγκης, λίγο μετά τις εφτάμισι.

«SOS 112, τι συνέβη;»

«Η γυναίκα μου είναι νεκρή».

Της ήταν δύσκολο να καταλάβει τα υπόλοιπα που της είπε ο άντρας. Η φωνή ήταν βραχνή από τη θλίψη και το σοκ. Κάποιες στιγμές, που διαρκούσαν αρκετά, εκείνος ήταν τόσο σιωπηλός που η Στίνα νόμιζε πως είχε κλείσει το τηλέφωνο. Μετά, τον άκουγε να προσπαθεί να ελέγξει την αναπνοή του. Η Στίνα πάσχισε πραγματικά να μάθει τη διεύθυνση. Ο άντρας, στην άλλη άκρη της γραμμής, επανέλαβε ότι η σύζυγός του ήταν νεκρή και ότι υπήρχε πολύ αίμα. Παντού. Χίλιοπααρακαλούσε να έρθουν. Από το μυαλό της Στίνα πέρασε η εικόνα ενός μεσήλικα άντρα με χέρια γεμάτα αίμα, ο οποίος συνειδητοποιούσε αργά, αλλά σταθερά, τι είχε κάνει. Τελικά, της έδωσε μια διευ-

θυνηση στην Τούμπα. Παρακάλεσε τον πληροφοριοδότη –και πιθανό δολοφόνο– να μην κουνηθεί από εκεί όπου βρισκόταν και να μην αγγίξει τίποτα στο σπίτι. Θα έστελνε εκεί την αστυνομία και ένα ασθενοφόρο. Έκλεισε το τηλέφωνο και ενημέρωσε για το τηλεφώνημα την αστυνομία του Σεντερτέρν στο Χούντινγκε, η οποία φρόντισε, με τη σειρά της, να στείλει εκεί ένα περιπολικό.

Ο Έρικ Λίντμαν και ο Φάμπιαν Χολστ τελείωναν ακριβώς εκείνη τη στιγμή ένα σχετικά καθυστερημένο πρόχειρο γεύμα στο περιπολικό, όταν πήραν εντολή να πάνε στον αριθμό δεκαεννέα της οδού Τολέν.

Έφτασαν εκεί δέκα λεπτά αργότερα. Βγήκαν από το περιπολικό και κοίταξαν προς το σπίτι. Κανείς από τους αστυνομικούς δεν ενδιαφερόταν ιδιαίτερα για την κηπουρική, αλλά κατάλαβαν πως κάποιος, ή κάποιои, είχαν αφιερώσει αμέτρητες ώρες και χρήμα για να επιτευχθεί αυτή η εκθαμβωτική λαμπρότητα που περιέβαλλε το σπίτι και σχεδόν άγγιζε την τελειότητα.

Όταν ήταν στα μισά του μονοπατιού που διέσχιζε τον κήπο, άνοιξε η εξώπορτα. Τα χέρια και των δυο κινήθηκαν ενστικτωδώς προς τη θήκη με το πιστόλι στο δεξί ισχίο. Ο άντρας στην πόρτα στεκόταν με το πουκάμισο ξεκούμπωτο και κοιτούσε τους ένστολους αστυνομικούς με έκφραση απογοήτευσης στο βλέμμα.

«Δε χρειάζεται ασθενοφόρο».

Οι δύο αστυνομικοί αντάλλαξαν μια γρήγορη ματιά. Ο άντρας στην πόρτα ήταν εμφανώς σε κατάσταση σοκ. Οι σοκαρισμένοι άνθρωποι έχουν δικούς τους κανόνες αντίδρασης. Απρόβλεπτα. Παράλογα. Βέβαια, ο άντρας φαινόταν παντελώς ανίκανος να αντιδράσει, μια και τον βάραιναν πολλά, αλλά εκείνοι δεν ήθελαν να διακινδυνεύσουν. Ο Λίντμαν προχώρησε και ο Χολστ επιβράδυνε κρατώντας το χέρι κοντά στο υπηρεσιακό του όπλο.

«Ο Ρίκαρντ Γκράνλουντ;» ρώτησε ο Λίντμαν, καθώς έκα-
νε τα τελευταία βήματα προς τον άντρα που είχε το βλέμμα του
καρφωμένο κάπου λοξά πίσω από τον αστυνομικό.

«Δε χρειάζεται ασθενοφόρο», συνέχισε ο άντρας με άχρω-
μη φωνή. «Η γυναίκα με την οποία μίλησα είπε ότι θα έστελνε
ένα ασθενοφόρο. Δε χρειάζεται. Ξέχασα να το πω...»

Ο Λίντμαν ήταν τώρα μπροστά στον άντρα. Τον έπιασε
απαλά από το μπράτσο. Η σωματική επαφή έκανε τον άντρα να
σκιρτήσει και να στραφεί προς το μέρος του. Τον κοίταξε με έκ-
φραση απορίας, λες και έβλεπε τον αστυνομικό πρώτη φορά
και εξεπλάγη για το πώς τον είχε πλησιάσει τόσο πολύ.

Δεν έχει αίματα στα χέρια και στα ρούχα, παρατήρησε σιω-
πηρά ο Λίντμαν.

«Ο Ρίκαρντ Γκράνλουντ;»

Ο άντρας έγνεψε καταφατικά.

«Ήρθα στο σπίτι κι εκείνη κειτόταν εκεί...»

«Σπίτι από πού;»

«Τι;»

«Επέστρεψες στο σπίτι από πού; Πού ήσουν;» Ίσως η στιγ-
μή που είχε επιλέξει να ρωτήσει έναν άνθρωπο που βρισκόταν
ολοφάνερα σε κατάσταση σοκ να μην ήταν και η καταλληλό-
τερη, αλλά τα στοιχεία που θα έπαιρναν στην πρώτη επαφή θα
μπορούσαν να συγκριθούν με αυτά που θα έδινε αργότερα σε
ενδεχόμενη ανάκριση.

«Γερμανία. Δούλευα. Η πτήση μου είχε καθυστέρηση. Ή...
πρώτα αναβλήθηκε και μετά καθυστέρησε και είχα και επι-
πλέον καθυστέρηση, επειδή οι αποσκευές μου...»

Ο άντρας σώπασε. Μια σκέψη ή η επίγνωση κάποιου συ-
γκεκριμένου πράγματος φάνηκε να του ήρθε στο νου. Κοίτα-
ξε τον Λίντμαν με διαύγεια που δεν υπήρχε στα μάτια του νω-
ρίτερα.

«Μήπως θα μπορούσα να την είχα σώσει; Αν ήμουν εδώ
εγκαίρως, θα ζούσε άραγε;»

Ήταν φυσικό να σκέφτεται κανείς το «τι θα γινόταν αν...» σε περιπτώσεις ζωής και θανάτου. Ο Λίντμαν είχε ακούσει τέτοιου είδους σκέψεις πολλές φορές στη δουλειά του. Στις περισσότερες υποθέσεις που είχε συμμετάσχει, άνθρωποι είχαν πεθάνει επειδή βρισκονταν σε λάθος μέρος τη λάθος ώρα. Είχαν διασχίσει το δρόμο την ίδια ακριβώς στιγμή που περνούσε ένας μεθυσμένος οδηγός. Είχαν κοιμηθεί στο τροχόσπιτο την ίδια ακριβώς νύχτα που υπήρχε διαρροή αερίου. Είχαν περάσει τις ράγες την ίδια ακριβώς στιγμή που πέρασε το τρένο. Καλώδια της εταιρείας ηλεκτρισμού που είχαν κοπεί, βίαιοι άντρες υπό την επήρεια ναρκωτικών, αυτοκίνητα στη λάθος πλευρά του δρόμου. Πράγματα τυχαία, συμπτώσεις. Ένα ζευγάρι ξεχασμένα κλειδιά μπορούσαν να καθυστερήσουν κάποιον τόσο ακριβώς δευτερόλεπτα όσα χρειαζόνταν για να μην προλάβει να περάσει μια αφύλακτη διάβαση τρένου. Μια καθυστερημένη πτήση μπορούσε να αφήσει τη σύζυγο κάποιου μόνη τόσο όσο χρειαζόταν ένας δολοφόνος για να κάνει τη δουλειά του. Σκέψεις του τύπου «τι θα γινόταν αν...» Συνηθισμένες σε περιπτώσεις ζωής και θανάτου. Που δεν επιδέχονται απάντηση.

«Πού είναι η σύζυγός σου, Ρίκαρντ;» ρώτησε ο Λίντμαν με ήρεμη φωνή.

Ο άντρας στην πόρτα έδινε την εντύπωση ότι επεξεργαζόταν την ερώτηση που του είχε γίνει. Ήταν υποχρεωμένος να αλλάξει ρότα από τις εντυπώσεις του ταξιδιού επιστροφής και την ενδεχόμενη ευθύνη του, που του ήρθε εντελώς ξαφνικά στο μυαλό εδώ και τώρα. Για να φτάσει στη φρίκη. Σε αυτό που δεν μπόρεσε να αποτρέψει. Τελικά τα κατάφερε.

«Εκεί πάνω». Ο Ρίκαρντ έκανε ένα νεύμα λοξά πίσω του και άρχισε να κλαίει.

Ο Λίντμαν έγενεψε στο συνάδελφό του να πάει στον επάνω όροφο, ενώ ο ίδιος ακολουθούσε τον άντρα που έκλαιγε στο εσωτερικό του σπιτιού. Δεν μπορούσε τώρα, ούτε θα μπορού-

σε ποτέ, να είναι σίγουρος, αλλά ο Λίντμαν είχε τη σαφή αίσθηση πως ο άντρας τον οποίον κρατούσε τώρα από το χέρι και τον ώμο και τον συνόδευε προς την κουζίνα δεν ήταν δολοφόνος.

Στη βάση της σκάλας, ο Χολστ τράβηξε το πιστόλι του και το κράτησε κοντά στο μηρό του. Αν ο συντετριμμένος άντρας τον οποίο φρόντιζε τώρα ο συνάδελφος δεν ήταν ο δολοφόνος, υπήρχε ο κίνδυνος να είναι εκείνος ή εκείνη –κι ας ήταν κάπως ασυνήθιστο αυτό– ακόμη μέσα στο σπίτι. Πάνω από τη σκάλα υπήρχε ένα μικρότερο δωμάτιο. Με φεγγίτη στην οροφή. Με έναν καναπέ δύο θέσεων και τηλεόραση. Οι βιβλιοθήκες στους τοίχους γεμάτες βιβλία και ταινίες. Τέσσερις πόρτες. Δύο ανοιχτές, δύο κλειστές. Από την κορυφή της σκάλας, ο Χολστ είδε τα πόδια της νεκρής στο υπνοδωμάτιο. Στο κρεβάτι. *Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να ειδοποιηθεί η ΜΔΑ-ΕΥΕΕ, η Μονάδα Διερεύνησης Ανθρωποκτονιών της Εθνικής Υπηρεσίας Έρευνας Εγκλημάτων*, σκέφτηκε καθώς μπήκε γρήγορα στο άλλο δωμάτιο του οποίου η πόρτα ήταν ανοιχτή. Ήταν ένα γραφείο. Άδειο. Οι δύο κλειστές πόρτες οδηγούσαν στην τουαλέτα και στην γκαρνταρόμπα. Και οι δύο χώροι ήταν άδειοι. Ο Χολστ έβαλε το πιστόλι στη θήκη και πλησίασε στο υπνοδωμάτιο. Σταμάτησε στο κατώφλι.

Μια ειδοποίηση από την ΜΔΑ-ΕΥΕΕ είχε κυκλοφορήσει εδώ και μία εβδομάδα περίπου. Έπρεπε να τους ειδοποιούν αν οι περιπτώσεις θανάτων πληρούσαν ορισμένα κριτήρια. Αν το θύμα βρισκόταν στο υπνοδωμάτιό του. Αν το θύμα ήταν δεμένο. Αν το θύμα είχε κομμένο λαιμό.

Όχιος από το κινητό του Τόρκελ διέκοψε την τελευταία στροφή του «Να ζήσεις, Βίλμα, και χρόνια πολλά». Εκείνος το σήκωσε καθώς αποσυρόταν στην κουζίνα. Πίσω του ακού-

στηκε ένα δυνατό χειροκρότημα μαζί με ευχές. Η Βίλμα είχε γενέθλια. Γινόταν δεκατριών. Έφηβη.

Στην πραγματικότητα, τα γενέθλιά της ήταν Παρασκευή, αλλά απόψε είχε κανονίσει δείπνο για τις φίλες της και μετά θα πήγαιναν στον κινηματογράφο. Οι μεγαλύτεροι σε ηλικία και πιο βαρετοί συγγενείς, σαν τον πατέρα της δηλαδή, περίμεναν ένα βράδυ καθημερινής για να το γιορτάσουν. Ο Τόρκελ, μαζί με την Υβόν, είχαν αγοράσει στην κόρη τους ένα κινητό τηλέφωνο. Ολοκαίνουργιο. Δικό της. Μέχρι τώρα η Βίλμα μπορούσε να χρησιμοποιεί το παλιό της μεγάλης αδελφής της ή κάποιο από τα παλιά του Τόρκελ ή της Υβόν, όταν τους έδιναν καινούργια στη δουλειά. Αλλά τώρα της είχαν αγοράσει ένα καινούργιο. Ένα με το λειτουργικό σύστημα Android· έτσι του είχε πει ο Μπίλι πως το έλεγαν, αν θυμόταν καλά ο Τόρκελ, όταν ζήτησε τη βοήθειά του για να διαλέξει μοντέλο και μάρκα. Η Υβόν είχε πει ότι η Βίλμα κοιμόταν μαζί με το κινητό της από την Παρασκευή.

Το τραπέζι της κουζίνας είχε μετατραπεί για το βράδυ σε μπουφέ δώρων. Η μεγάλη της αδελφή τής είχε πάρει μάσκα-ρα, σκιά ματιών, λιπ γκλος και ενυδατική κρέμα. Η Βίλμα είχε πάρει τα δώρα την Παρασκευή, αλλά τα είχε απλώσει όλα πάλι στο τραπέζι για να επιδείξει τη συγκομιδή της. Ο Τόρκελ περιεργαζόταν τη μάσκα-ρα, η οποία υποσχόταν δεκαπλάσιο μέγεθος βλεφαρίδων, ενώ άκουγε τις πληροφορίες που του έλεγαν στο τηλέφωνο. Φόνος. Στην Τούμπα. Γυναίκα δεμένη, με κομμένο λαιμό, στο υπνοδωμάτιο.

Ο Τόρκελ ήταν της άποψης ότι ήταν πάρα πολύ νωρίς για να αρχίσει να βάφεται η Βίλμα, αλλά, ως αδαής, όφειλε να ξέρει πως η Βίλμα ήταν η μοναδική στην έκτη δημοτικού που δε βαφόταν. Ενώ θα ήταν ίσως χρήσιμο να ξέρει ότι στην πρώτη γυμνασιού ήταν παντελώς αδιανόητο να εμφανιστείς στο σχολείο χωρίς μείκ απ. Ο Τόρκελ δεν το πάλεψε πολύ το ζήτημα. Οι καιροί άλλαζαν, ήξερε ότι έπρεπε να είναι ευγνώμων που

δε χρειάστηκε να κάνει τη συζήτηση αυτή όταν η Βίλμα ήταν στην τετάρτη δημοτικού. Υπήρχαν γονείς συμμαθητριών της που αναγκάστηκαν να το διαπραγματευτούν και προφανώς βγήκαν χαμένοι.

Όλα έδειχναν πως ήταν το τρίτο θύμα. Ο Τόρκελ έκλεισε το κινητό, άφησε τη μάσκα στο τραπέζι και επέστρεψε στο καθιστικό.

Φώναξε κοντά του τη Βίλμα, η οποία στεκόταν και κουβέντιαζε με τη γιαγιά και τον παππού. Δεν έδειξε ιδιαίτερα στενοχωρημένη που αναγκάστηκε να διακόψει την κουβέντα. Πλησίασε τον Τόρκελ με συγκεκριμένη προσδοκία στο βλέμμα, σαν να πίστευε ότι εκείνος είχε πάει στην κουζίνα και είχε ετοιμάσει κάποια έκπληξη.

«Πρέπει να φύγω, καλή μου».

«Ο Κριστόφερ είναι ο λόγος;»

Ο Τόρκελ χρειάστηκε μερικά δευτερόλεπτα για να καταλάβει το νόημα της ερώτησης. Ο Κριστόφερ ήταν ο νέος σύντροφος της Υβόν. Συναντιούνταν εδώ και μερικούς μήνες με την Υβόν. Ο Τόρκελ τον είχε συναντήσει απόψε πρώτη φορά. Καθηγητής γυμνασίου. Δεν είχε πατήσει ακόμη τα πενήντα. Χωρισμένος με παιδιά. Φαινόταν ευχάριστος άνθρωπος. Δεν είχε περάσει καθόλου από το μυαλό του Τόρκελ ότι η συνάντησή τους θα μπορούσε να θεωρηθεί φορτισμένη, αμήχανη ή τέλος πάντων προβληματική, για κάποιο λόγο. Γι' αυτό και δεν τη συνέδεσε αμέσως με την ερώτηση της κόρης του. Η Βίλμα θεώρησε εκείνον τον ελάχιστο χρόνο σκέψης ως απόδειξη ότι είχε πετύχει διάνα.

«Της είπα να μην τον καλέσει», συνέχισε κοιτώντας τον σκυθρωπά.

Ένα κύμα τρυφερότητας για την κόρη του πλημμύρισε τον Τόρκελ. Ήθελε να τον προστατέψει. Δεκατριών χρόνων και ήθελε να τον προφυλάξει. Στον κόσμο της αυτή η κατάσταση ήταν πιθανόν πολύ άβολη. Η ίδια δε θα ήθελε να συναντήσει

το πρώην αγόρι της μαζί με κάποια άλλη. Αν, βέβαια, είχε αγόρι... Ο Τόρκελ δεν ήταν σίγουρος. Τη χάιδεψε με τρυφερότητα στο μάγουλο.

«Πρέπει να πάω για δουλειά. Δεν έχει καμιά σχέση με τον Κριστόφερ», της είπε.

«Σίγουρα;»

«Απολύτως. Θα έπρεπε να φύγω ακόμα κι αν ήμαστε μόνο εσύ κι εγώ εδώ. Ξέρεις τώρα πώς είναι».

Η Βίλμα έγνεψε καταφατικά. Είχε ζήσει αρκετά μαζί του για να ξέρει ότι εξαφανιζόταν όταν ήταν απαραίτητο και έλειπε όσο ήταν απαραίτητο.

«Πέθανε κάποιος;»

«Ναι».

Ο Τόρκελ δε σκόπευε να αποκαλύψει περισσότερα. Το είχε πάρει από νωρίς απόφαση να μην είναι ένας από αυτούς που θα τραβούσε την προσοχή των παιδιών του αφηγούμενος συναρπαστικές και αποκρουστικές λεπτομέρειες από τη δουλειά του. Η Βίλμα το ήξερε αυτό. Έτσι, δε ρώτησε τίποτε άλλο, απλώς κούνησε ξανά το κεφάλι της.

«Νομίζω πως είναι καλό που η μαμά έχει κάποιον», της είπε ο Τόρκελ με σοβαρό ύφος.

«Γιατί;»

«Γιατί όχι; Το ότι δεν είναι μαζί μου δε σημαίνει ότι θα πρέπει να είναι μόνη».

«Εσύ έχεις κάποια;»

Ο Τόρκελ δίστασε μια στιγμή. Είχε, άραγε, κάποια; Εδώ και αρκετό καιρό είχε κάποιο είδος σχέσης με την Ούρσουλα, την παντρεμένη συνάδελφό του, αλλά ποτέ τους δεν είχαν ξεκαθαρίσει πραγματικά τι σχέση ήταν αυτή. Δεν εμφανίζονταν ποτέ μαζί στη Στοκχόλμη. Δεν έβγαιναν ποτέ για φαγητό κι ούτε συζητούσαν σε καθημερινή βάση για θέματα προσωπικά και ιδιωτικά. Έκαναν έρωτα και μιλούσαν για δουλειά. Αυτά ήταν όλα. Και τώρα πια δεν ίσχυαν ούτε αυτά. Διότι πριν από μερικούς

μήνες είχε καλέσει τον παλιό του συνεργάτη Σεμπάστιαν Μπέργκιαν σε μια έρευνα και έκτοτε εκείνος και η Ούρσουλα δούλευαν μόνοι τους. Αυτό ενοχλούσε τον Τόρκελ. Περισσότερο από όσο ήθελε να παραδεχτεί. Και όχι τόσο επειδή ήταν εκείνη που έθετε τους όρους για τη σχέση τους, ή ό,τι άλλο ήταν αυτό που είχαν, αλλά επειδή του έλειπε. Πολύ περισσότερο από όσο πίστευε. Κι αυτό τον εκνεύριζε. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, φαινόταν πως εκείνη είχε έρθει ξανά πιο κοντά στο σύζυγό της, τον Μίκε. Είχαν μάλιστα κάνει ένα ταξίδι για ένα Σαββατοκύριακο στο Παρίσι πριν από μερικές εβδομάδες.

Είχε, λοιπόν, κάποια; Μάλλον όχι, και σίγουρα δε σκεφτόταν να εξηγήσει αυτή την περίπλοκη σχέση σε ένα κορίτσι που μόλις έμπαινε στην εφηβεία.

«Όχι», απάντησε, «δε βλέπω καμιά. Αλλά τώρα πρέπει πραγματικά να φύγω».

Την αγκάλιασε. Σφιχτά.

«Χιλιόχρονη», της ψιθύρισε. «Σ' αγαπώ».

«Κι εγώ σ' αγαπώ», απάντησε εκείνη, «και το κινητό μου».

Πίεσε τα χείλη της, που έλαμπαν από το λιπ γκλος, απαλά στο μάγουλό του.

Ο Τόρκελ χαμογελούσε ακόμη όταν μπήκε στο αυτοκίνητο και έφυγε για την Τούμπα. Τηλεφώνησε στην Ούρσουλα. Ήταν ήδη κι αυτή καθ' οδόν.

Όσο ήταν ακόμη στο αυτοκίνητο, ο Τόρκελ έπιασε τον εαυτό του να ελπίζει ότι αυτό εδώ θα αποδεικνυόταν κάτι άλλο. Με κάποιον άλλο δρόμο. Ότι δε θα συνδεόταν με τις άλλες νεκρές γυναίκες. Ότι θα αποδεικνυόταν πως ήταν κάτι καινούργιο. Αλλά δεν ήταν. Το κατάλαβε μόλις κοίταξε μέσα στο υπνοδωμάτιο. Οι νάιλον κάλτσες. Το νυχτικό. Η διάταξη. Ήταν η τρίτη.

Η φράση «από αντί σε αντί» δεν αρκούσε για να περιγράψει την πληγή στο λαιμό που έχασκε. Μάλλον εκτεινόταν από

τη μια πλευρά της σπονδυλικής στήλης έως την άλλη. Όπως ανοίγει κανείς μια κονσέρβα και αφήνει ένα μικρό κομμάτι ανέπαφο για να μπορεί να λυγίζει με ευκολία το κάλυμμα προς τα πίσω. Ο λαιμός της γυναίκας ήταν σχεδόν αποκομμένος από το υπόλοιπο σώμα. Απαιτούνταν μεγάλη δύναμη για να προξενήσει κανείς τέτοια ζημιά. Παντού υπήρχαν αίματα. Στους τοίχους και στο πάτωμα.

Η Ούρσουλα είχε ήδη αρχίσει να βγάζει φωτογραφίες. Περιπατούσε προσεκτικά στο δωμάτιο για να μην πατάει στα αίματα. Αν μπορούσε, φρόντιζε να είναι πάντα πρώτη στον τόπο του εγκλήματος. Σήκωσε το βλέμμα της, χαιρέτησε με ένα νεύμα και συνέχισε να βγάζει φωτογραφίες.

«Ο ίδιος;», ρώτησε, αν και ήξερε ήδη την απάντηση.

«Απολύτως».

«Τηλεφώνησα ξανά στις φυλακές της Λέβχαγκα καθώς ερχόμουν. Βρίσκεται εκεί όπου βρίσκεται».

«Αυτό το ξέραμε όμως, έτσι δεν είναι;»

Ο Τόρκελ έγνεψε καταφατικά. *Απεχθάνομαι τούτη εδώ την υπόθεση*, σκέφτηκε έτσι όπως στεκόταν στην πόρτα της κρεβατοκάμαρας και κοιτούσε τη νεκρή γυναίκα. Είχε σταθεί και σε άλλες πόρτες, άλλων υπνοδωματίων και είχε δει άλλες γυναίκες με νυχτικό, δεμένες χειροπόδαρα με νάιλον κάλτσες, βιασμένες και με κομμένο λαιμό. Το 1995 είχαν βρει την πρώτη. Έπειτα ακολούθησαν άλλες τρεις μέχρι να πιάσουν το δολοφόνο στα τέλη της άνοιξης του 1996. Ο Χίντε καταδικάστηκε ισόβια και κλείστηκε στη Λέβχαγκα. Δεν έκανε καν έφεση. Κι εκεί βρισκόταν ακόμη.

Αλλά τα νέα θύματα ήταν πανομοιότυπα αντίγραφα των θυμάτων του Χίντε. Τα χέρια και τα πόδια δεμένα με τον ίδιο τρόπο. Η βίαιη αποκοπή του λαιμού. Ακόμα κι εκείνη η γαλάζια απόχρωση στα νυχτικά ήταν ίδια και अपαράλλαχτη. Αυτό σήμαινε πως το άτομο που αναζητούσαν δεν ήταν απλώς καθ' έξη δολοφόνος, αλλά και δολοφόνος κατ' απομίμηση. Κάποιος που

για κάποιο λόγο αντέγραφε δολοφονίες που είχαν γίνει πριν από δεκαπέντε χρόνια. Ο Τόρκελ κοίταξε το μπλοκάκι του και στράφηκε ξανά προς την Ούρσουλα. Συμμετείχε κι εκείνη στις έρευνες τότε, τη δεκαετία του '90. Αυτή, ο Σεμπάστιαν και ο Τρόλε Χέρμανσον, ο οποίος αμέσως μετά είχε αναγκαστεί να βγει σε σύνταξη.

«Ο σύζυγος είπε ότι είχε πάρει απάντηση σε ένα μήνυμά του στις εννιά το πρωί, αλλά όχι στο άλλο που έστειλε στη μία το μεσημέρι», είπε ο Τόρκελ.

«Μπορεί να αληθεύει. Είναι νεκρή περισσότερο από πέντε ώρες και λιγότερο από δεκαπέντε».

Ο Τόρκελ απλώς έγνεψε. Ήξερε ότι η Ούρσουλα είχε δίκιο. Αν τη ρωτούσε, εκείνη θα μπορούσε να του πει πολλά: ότι η νεκρική ακαμψία δεν είχε φτάσει στα πόδια, δεν υπήρχε αυτολύση, δηλαδή καταστροφή κυττάρων και ιστού από τα ίδια τους τα ένζυμα, ότι είχαν αρχίσει να εμφανίζονται μαύρες κηλίδες, το λεγόμενο «τας νουάρ», και ένα σωρό άλλους δικαστικούς όρους τους οποίους εκείνος –παρά την πολύχρονη θητεία του στην αστυνομία– δεν είχε ενδιαφερθεί να μάθει. Διότι, αν ρωτούσε, θα έπαιρνε απαντήσεις σε απλά σουηδικά.

Η Ούρσουλα σκούπισε τον ιδρώτα από το μέτωπό της με την παλάμη της. Ο επάνω όροφος ήταν πολύ πιο ζεστός από ό,τι το ισόγειο. Ο ήλιος του Ιουλίου έπεφτε πάνω του όλη τη μέρα. Είχαν μαζευτεί μύγες στο δωμάτιο, τις είχαν προσελκύσει τα αίματα και η αδιόρατη για το γυμνό μάτι αποσύνθεση, που οπωσδήποτε είχε αρχίσει.

«Το νυχτικό;» αναρωτήθηκε ο Τόρκελ, αφού πρώτα έριξε μια τελευταία ματιά στο κρεβάτι.

«Ναι, τι έγινε μ' αυτό;» Η Ούρσουλα χαμήλωσε τη φωτογραφική μηχανή και κοίταξε το παλιομοδίτικο, βαμβακερό ρούχο.

«Είναι τραβηγμένο προς τα κάτω».

«Μπορεί να το έκανε ο σύζυγος. Για να την καλύψει».

Για πρώτη φορά αφότου έχασε τη γυναίκα και την κόρη του στο τρομερό τσουνάμι του 2004, ο εγκληματολόγος και ψυχολόγος Σεμπάστιαν Μπέργκμαν αισθάνεται κοντά σε έναν άλλο άνθρωπο, τη Βάνια, μια νεαρή αστυνομικό της ομάδας εξιχνίασης εγκλημάτων. Ωστόσο, διστάζει να της αποκαλύψει το δεσμό που τους ενώνει.

Ο μόνος τρόπος για να βρίσκεται κοντά της χωρίς να ομολογήσει την αλήθεια είναι η επιστροφή του στην ομάδα. Παρά τις παλιές έχθρες, ο Μπέργκμαν παίρνει άδεια να συμμετάσχει στην τωρινή υπόθεση, ενώ συνειδητοποιεί ότι οι κατά συρροή δολοφονίες γυναικών έχουν τη σφραγίδα ενός παλιού του γνώριμου, του Έντουαρντ Χίντε. Ωστόσο, ο Χίντε βρίσκεται στη φυλακή και φαίνεται ότι κάποιος τον μιμείται. Σύντομα ο Μπέργκμαν καταλαβαίνει ότι δεν τον συνδέει μόνο ο Χίντε με την υπόθεση αλλά και το γεγονός ότι σχετίζεται προσωπικά με όλα τα θύματα. Ένα από αυτά μπορεί να είναι και η κόρη του.

Στη δεύτερη περιπέτεια, μετά τα ΣΚΟΤΕΙΝΑ ΜΥΣΤΙΚΑ, με ήρωα τον Σεμπάστιαν Μπέργκμαν, οι Γιουρτ και Ρούσενφελντ επιβεβαιώνουν τη φήμη τους ως τα κορυφαία νέα ονόματα στη σουηδική αστυνομική λογοτεχνία, παρασύροντας τον αναγνώστη σε μια δραματική, ιλιγγιώδη και ανατρεπτική κούρσα ενάντια στο χρόνο.

CRIME

www.psichogios.gr/crime

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-496-806-0

9 789604 968060

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 11531